

V A R I A

El tractament de la paràlisi progressiva per la malària i febre recurrent

pel Prof. Dr. König, metge director del Sanatori del Dr. Hertz (Bonn.)

FINS fa molt poc temps regnava un seriós escepticisme sobre els resultats terapèutics que es podien assolir en la paràlisi progressiva, però les investigacions de *Wagner von Jauregg* per una part i per l'altra les de *Plaut* i *Steiner*, han fet conèixer noves orientacions que han activat l'estudi de diversos mètodes per a combatre l'esmentada malaltia.

Era natural que després de les investigacions de *Wassermann* i d'haver demostrat *Noguchi* la presència de l'espíroquet en el cervell dels paralítics es fessin nous intents per influir sobre la marxa de la malaltia mitjançant un enèrgic tractament específic.

Certament que després de les proves i resultats del tractament obtinguts per *Sioli*, alguns investigadors, entre els quals figuro, indicarem l'equivocació que suposava el creure immodificable terapèuticament el procés morbós, però en realitat no s'havien aconseguit resultats indiscutibles de curació dels símptomes patològics, sense restes o quasi sense llurs vestigis.

Aquest resultat s'obté, per primera vegada, tan prompte com va decidir-se recórrer a tractaments no específics, la moderna modalitat dels quals és, en darrer terme, fruit de la vella experiència clínica que ja havia observat la influència favorable que una malaltia infecciosa inter-current té en el curs de la paràlisi progressiva. En la literatura mèdica antiga, àdhuc en la que data de més temps, ja es consignen curacions de psicosi en el curs de la qual es presenta una malaltia febril.

En aquestes idees estava basat un tractament emprat des de mitjans del segle passat fins a l'any vuitanta, que consistia a provocar i mante-

nir supuracions del cuïro capilar mitjançant friccions amb pomada de tàrtar.

El veritable punt de partida del tractament científic és el treball de *Wagner von Jauregg*, titulat: "L'acció de les malalties febrils sobre les psicosis" (publicat el 1887). En aquest treball es proposa la malària com la malaltia més apropiada, però també la febre intermitent, l'erisipela i la febre recurrent. Les primeres experiències les va fer *Wagner von Jauregg*, amb la inoculació d'erisipela, després tuberculina, més tard vacuna antitífica i vacuna antiestreptocòcica polivalent, havent començat l'any 1917 les primeres *inoculacions de malària*. Entretant s'havien utilitzat per altres investigadors (*Donath* i *Fischer*) el nucleinat sòdic i el phlogetan.

Per haver estat satisfactoris els resultats de les nou primeres inoculacions efectuades en paralítics—tres d'aquests malalts encara viuen en plena remissió, capacitats per al treball—l'any 1919 s'emprenen a l'engrós les experiències servint-se del paràsit de la febre terciària. En el mateix any comencen *Plaut* i *Steiner* el seu mètode del tractament amb l'espíril de la febre recurrent.

Des d'aquesta data s'han usat aquests mètodes de tractament en moltes clíniques i establiments per a malalts mentals, i actualment ja es tenen comunicacions referents a més de mil observacions, que ens permeten formar-nos un judici sobre els resultats.

En la majoria de casos tractats, al començament es preferia la inoculació de malària, però en els darrers temps i per raons que exposaré ara de seguida, s'ha emprat més la febre recur-